

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 141/2019
10.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ... – ..., кога заступа као пуномоћник Марина Мијатовић, адвокат из ..., ул./..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 265/19 од 22.10.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 10.02.2020. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 265/19 од 22.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 06.11.2019. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 265/19 од 22.10.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда П-4У 16716/18, као неоснован.

Предлагач наводи да је 30.03.2018. године Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање подено предлог за поништавање коначног решења тог фонда, да је 23.07.2018. године донето решење о предлогу, које предлагач, као тужилац побија тужбом у управном спору од 10.09.2018. године у предмету Управног суда П-4У 16716/18. Предлагач истиче да поступак одлучивања о његовом захтеву укупно траје 20 месеци јер управни поступак и управни спор треба посматрати као јединствену целину, као и да је поступање суда у овом предмету хитно. Предлаже да Врховни касациони суд преиначи ожалбено решење тако што ће утврдити да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и обавезати Републику Србију да предлагачу надокнади трошкове на име састава приговора и жалбе од стране адвоката у одређеним новчаним износима.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II-4У 16716/18, као неоснован, са образложењем да је суд предузимао радње у претходном поступку како би обезбедио предуслове за одлучивање у тужби, па се непостапање суда у фази поступка од достављања одговора на тужбу са списима предмета туженог органа 09.11.2018. године до подношења приговора не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. У вези са тим, Управни суд је указао на то да, и према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr. protiv Italije*, број представке 7984/87).

По налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда II-4У 16716/18, јер укупно трајање управног поступка и управног спора није неразумно дуго, имајући у виду постојеће стандарде. Нема сумње да предлагач у овом случају има интерес да о његовој тужби буде одлучено за што краће време, али се не ради о предмету који захтева нарочиту хитност у поступању с обзиром на то да је о праву предлагача на уживање инвалидске пензије већ одлучено коначним и правноснажним решењем 2016. године, а да се оспорени поступак води по захтеву предлагача да се то решење поништи по ванредном правном средству.

Врховни касациони суд истиче да приговор ради убрзавања поступка, као једно од средстава којима се штити право на суђење у разумном року, има првенствено превентивно дејство јер служи убрзању поступка, а затим и компезаторно дејство. Међутим, предлагач ни у приговору нити у жалби није захтевао предузимање процесних радњи којима би био делотворно убрзан поступак у управном спору, већ је тражио само утврђење повреде права на суђење у разумном року и накнаду трошкова поступка чиме се искључиво остварује компезаторно дејство приговора и жалбе, а што није њихов једини и основни циљ.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић